

Bernat, il·lustres membres de la Mesa, veïns, amics i admiradors de Bernat. Bona nit a tots.

Hui és un dia d'alegria per a tot el poble de Benissa, ja que d'ací un moment, un dels nostres veïns més estimat, Bernat Capó, rebrà la Medalla de Plata del Consell Valencià de Cultura de mans del secretari executiu de l'Entitat, L'Il·lustre Sr. Jesús Huguet.

És un just premi a la seua trajectòria de tota una vida dedicada al seu compromís amb el periodisme, la llengua i la cultura dels valencians. Però el més important de tot , no són els diversos i justos reconeixements que ha anat rebent durant els últims anys, sinó, com ha recorregut el camí que l'ha portat fins ací: a l'acte que estem celebrant ara.

L'escriptor i militar francès del segle XVII, François de la Rochefoucauld, en el seu llibre Màximes deia: “ la glòria dels hòmens s'ha de mesurar sempre pels mitjans que s'han fet servir per a obtenir-la.”

I en un temps, on cada dia els mitjans de comunicació ens mostren casos d'arribisme, corrupció i falta d'ètica, Bernat ens ofereix l'exemple de la seua vida amb un treball ben fet i net, sense passar per damunt de ningú, sense ofendre, però sense renunciar mai als seus principis .

Quan jo era encara un xicon, vaig tindre la primera notícia del Bernat periodista, quan amb motiu d'una intensa nevada el nom de Benissa apareixia en la primera plana del periòdic amb un titular que més o menys deia: “Cuatro metros de nieve en Benissa” i encara que sembla mentida era cert, ja que hi havia nevat amb vent i darrere les cases que miren cap a Senija la muntonada de neu feia quatre metres. Recorde que la gent comentava dues coses: El que Benissa aparegués a la primera plana del diari i que la notícia la signava un fill del poble que li

deien Bernardo Capó, perquè en aquell temps el règim que manava sols et deixava utilitzar les formes castellanques dels noms.

Ja iniciats els anys setanta, Bernat acaba el periple que, primer per estudis i després per treball, el portà a València i a Alacant on compaginà el seu treball de cap de la Unió de Benissa a Alacant amb una llarga llista de col·laboracions periodístiques que no vaig a esmentar, però si recomanar-vos que si encara no ho heu fet, llegiu el llibre que no fa massa es va presentar a la Seu Universitària de Benissa: Conversa amb Bernat Capó de Laura Soler, on a preguntes de Laura, Bernat dóna una detallada explicació de la seua faceta periodística.

El nostre Ulisses, Bernat, va tornar a la seua Ítaca, Benissa, amb un poc més de quaranta anys, en plena maduresa i una gran experiència periodística i de gestió d'empresa. Aleshores va començar, en la meua opinió, la seua època més fecunda de creació literària i de recerca de tot allò que durant segles, hi havia constituït la nostra cultura popular i que el ràpid canvi d'una societat agrícola a una de serveis turístic estava destruint.

En aquesta dècada dels setanta, Bernat, a més d'escriure en els periòdics començà a escriure llibres. Primer en castellà i després en valencià. Aquest amor per la llengua és el que ens va portar a conèixer-nos perquè compartíem unes inquietuds per aprendre aquella llengua que no mai ens havia estat ensenyada.

Els valencians i en particular els benissencs, vàrem ser molt afortunats de què Bernat tornara al poble, a les seues arrels, perquè si hagués continuat vivint a la ciutat, difícilment hauria pogut fer llibres com Espigolant pel Rostoll Morisc, De Berdica a Nova York o els tres Costumaris.

És cert, que alguns, inclòs qui els parla, li hem criticat a Bernat que no aprofundira més sobre tot en el temes que tractava en els

Costumaris, perquè, ens quedàvem amb ganes de saber-ne més d'allò que ens contava, però afortunadament, Bernat no mai ens va fer cas i sempre ens contestava que ell era periodista i la seua obligació, era com la dels notaris, de donar fe dels oficis, atifells o costums, que encara no feia molt, eren vius entre nosaltres i que en poc de temps hi havien desaparegut. Que ell obria una porta per a què els futurs investigadors de la nostra cultura aprofundiren en ells.

Bernat, sempre ha estat fidel al seu estil periodístic i tant en els seus articles en premsa com en els capítols dels seus llibres l'extensió de la majoria de tots ells és molt semblant, és a dir, sempre és directe, concís, clar, sense palla i sense retòriques supèrflues.

Tots sabem que és una persona compromesa amb el seu temps, amb el seu poble, amb el periodisme, amb la llengua i la cultura popular.

Els benissers sabem que Bernat és el nostre regidor de Cultura, perquè tant quan ha estat el titular del càrrec, com quan no ho ha estat, les seues propostes sempre han estat entre les de més seny i va ser qui va posar les bases de la política cultural del nostre poble, respectada fins avui per totes les corporacions democràtiques foren del color que foren. Encara que oficialment no tenim la figura del regidor de cultura emèrit, Bernat assessora i tira una mà sempre que fa falta.

A banda de la seua vàlua cultural jo voldria remarcar un aspecte, potser més desconegut i no per això menys important: la seua gestió econòmica al front de la regidoria d'Hisenda durant la primera corporació democràtica, ja que en prendre possessió els comptes de l'Ajuntament no podien ser més dolents, i en un temps on la gent no hi estava acostumada a quadrar els ingressos amb les despeses, gràcies a la seua experiència en l'empresa

privada, es van aconseguir uns pressupostos ajustats que foren la base d'una bona gestió municipal.

Ara bé, Bernat no sols és Història del nostre poble, també és present: No fa molt aparegué el Costumari III, va eixir el llibre de Laura Soler, que ens apropa a alguns aspectes més desconeguts de Bernat i de tant en tant, ens regala algun article en la premsa.

Jo voldria donar-te les gràcies, en el meu nom i en el de tantes persones anònimes que t'hem llegit, per tot el que has fet pel nostre poble, per tot el que ens has deixat escrit, tant per a nosaltres com a les futures generacions, per oferir-nos la teua amistat, per tot el que encara esperem que durant molts anys ens regalaràs i sobretot per ser sempre tu: una persona bona i honrada, sempre fidel als teus principis.

Gràcies Bernat!

Pere Cabrera i Sendra